

Krisztus nekünk nyújtja önmagát

FÜLÖP METROPOLITA

KÉSZÜLÜNK AZ EUCHARISZTIKUS KONGRESSZUSRA. KÖZPONTJA TERMÉSZETESEN AZ ESZTERGOM-BUDAPESTI FŐEGYHÁZMEGYE LESZ MINT VENDÉGLÁTÓ, DE MINDEN EGYHÁZMEGYÉNEK, MINDEN PLÉBÁNIÁNAK ÉS PARÓKIÁNAK, MINDEN MAGYARORSZÁGON ÉLŐ KATOLIKUS HÍVŐNEK CSATLAKOZNI KELL A RENDKÍVÜLI ESEMÉNY ELŐKÉSZÜLETEIHEZ ANNAK ÉRDEKÉBEN, HOGY MINÉL TÖBBEN RÉSZESÜLHESSÜNK MAJD AZ EGYETEMES EGYHÁZ E NAGYSZABÁSÚ RENDEZVÉNYÉNEK KEGYELMEIBEN.

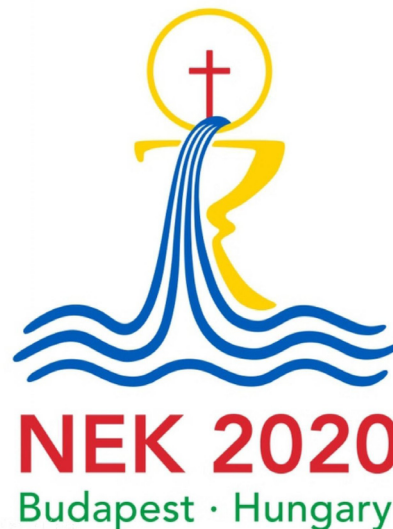
Az előkészület idejére szentkép is készült, amelyet a Magyar Katolikus Püspöki Kar adott ki, azzal az imádsággal, melynek segítségével lelkileg hangolódhatunk a nagy eseményre. Mivel azonban az Eucharisztia tisztelete a római és a görög rítusban bizonyos pontokon jelentősen eltér, Erdő Péter bíboros úr javaslatára a Püspöki Kar a görögkatolikusoknak saját képet is készíttetett, melynek a hátoldalán olvasható imádság a kis esti zsolozsma szentáldozásra fölkészítő kánonjának egyik tropárja.

A képrészlet abból az ikonból való, melynek eredetije a nyíregyházi székesegyház ikonosztázionját ékesíti. A „Titkos vacsora” ikon csaknem minden esetben a királyi ajtó fölött van, mintegy jelezve, ábrázolva, hogy mi is történik a szentélyben, az ikonfal mögött. A Szent Liturgia legfőbb eseménye az emberi szemek előtt láthatatlan marad. Még ha el is bontanánk az ikonosztázt, ha láthatnánk a pap minden egyes mozdulatát, ha folyamatosan szemmel tartanánk az oltárra helyezett diszkoszon lévő kenyeret, akkor sem látnánk,

akkor sem fognánk föl többet abból a titokból, ami a Szent Liturgián történik, hogy Isten testben adja nekünk önmagát. Mindezeket csak hittel látjuk, akár van fal előttünk, akár nincs. Az ikonok azonban segítenek minket a hitben. Nem csupán ábrázolnak, hanem hitet ébresztenek. Ha látjuk a kinyíló királyi ajtó fölött azt a jelenetet, amikor Jézus maga az oltárról megáldoztatja az apostolokat, ez fölébreszti a vágyat bennünk is, hogy mi is beállhassunk az apostolok sorába, mi is közeledhessünk az oltárhoz, mi is méltónak találhassunk arra, hogy ajkunkkal érinthessük, testünkbe-lelkünkbe fogadhassuk Jézus Krisztust, magát az Istent.

Az ikon neve – „Titkos vacsora” – is erre utal, mely jóval több, mint az utolsó vacsora jelenetének ábrázolása. Lehet, hogy inkább azt várnánk, hogy az asztal köré telepedett tizenkét tanítvány között nyújtsa Jézus a kenyeret és a borral telt kelyhet. Emberi értelemmel mi így tudjuk elképzelni. Ehelyett azonban oltárt látunk, Jézust főpapi öltözetben, az oltáron liturgikus eszközök és Evangéliumos könyv. Sőt, Jézus alakja megkettőződik, a Testét és Véréit külön-külön osztja szét az oltár két oldalán szentáldozáshoz sorakozó tanítványoknak. Jelen vannak még az ikonon az angyalok is, akiket a Zsidókhoz írt levél liturgikus szolgáltnak, szent szolgáltevőknek nevez, mintegy megerősítve a cselekmény liturgikus jellegét.

A mi kis képünkön mindez sűrítve van jelen. A kelyhet nyújtó Krisztus alakja kissé meghajol, szinte Őt magát is megrendíti az esemény rendkívülisége. De még inkább a szentáldozás készülő tanítványt – akit itt nem tudunk azonosítani, akár mi magunk is lehetnénk... –, kinek tekintetéről, testtartásáról, kendőbe takart kezéről – mivel nem meri érinteni sem

a szent kelyhet – leri a maga méltatlanságának tudata, egyszersemind azonban az a vágya, hogy mégis részesülhessen. Meghajtott testtel, mégis fölemelt tekintettel a kehelyre néz, ezzel egyszerre Krisztusra is. Éppen úgy, mint a háttérben kevésbé látható angyal, aki szintén ezzel a meghatott tekintettel néz Urára, Krisztusra, s tartja tisztelettel a kendőt, nehogy a Szent Vérből csak egy csepp is veszendőbe menjen. Mögötte egy másik angyal kezét látjuk, aki szintén Krisztus felé döntve tartja a ripidiont, mely nem szolgál másra, csak hogy még inkább jelezze a királynak kijáró nagyfokú tiszteletet. Az oltáron a nyitott Evangéliumos könyv perspektivikus vonalai szintén Krisztusra mutatnak, lapjain pedig az utolsó vacsora szavai olvashatók, mely az egyházban a legszentebb liturgikus szöveggé vált: Ez az én testem..., ez az én vérem...

E néhány képi elem rávezeti figyelmünket az egyetlen lényeges dologra, Jézus Krisztusra, aki életünk központja, ahová tartunk, aki felé haladunk. Ezt a kis képcskét éveken át fogjuk forgatni. Minden bizonnyal segíteni fogja eucharisztikus lelkületünk formálódását. Remélhetőleg fokozni fogja bennünk a vágyat, hogy mind gyakrabban és elmélyültebben részesüljünk a mi Urunk, Jézus Krisztus Szent Testében és Vérében. A képcskén olvasható imádság ugyanezt a célt szolgálja. Imádkozzuk minél többet, akár naponta többször is, s nem feltétlenül csak akkor, amikor a Szent Liturgián veszünk részt. Így egész életünk készületté válik a szentáldozásra, a Krisztussal való találkozásra, mintegy feleletül az Ő felénk hajló szeretetére, aki azért jön, hogy nekünk adja önmagát.

Krisztus ez – izleljétek és lássátok –, az Úr: mert aki miérettünk hozzánk hasonló lett, s magát tulajdon Atyjának mint áldozatot egyszer bemutatta, mindenkor föláldoztatik, megszentelven a benne részesülőket.

LÉLEK

„FÉLEK, ATYÁM, - MEGTÖRTEM A HARCBAN, A HITBEN,
ÉS ÉHES SÁRKÁNYOK ELÉ EJTEM A KARDOT! ...
NE FÉLJ, FIAM, - MEGTARTALAK A HARCBAN, A HITBEN,
S KAROMMAL ÉGIG EMELED AZT A KARDOT.”

(SZABÓ LŐRINC)